

Sygn. akt IV KZ 46/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. P.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 listopada 2021 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt VI Ka (...), o nieuwzględnieniu wniosku skazanego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 sierpnia 2021 r., o sygn. VI Ka (...) wraz z uzasadnieniem, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt VI Ka (...), Sąd Okręgowy w G. nie uwzględnił wniosku i odmówił skazanemu M. P. przywrócenia terminu do złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. akt VI Ka (...) wraz z uzasadnieniem, wskazując, że nie zaistniała w realiach niniejszej sprawy żadna przyczyna o wyjątkowym charakterze, która mogłaby skutkować odmienną decyzją procesową.

Zażalenie na to postanowienie złożył skazany, powołując się w jego treści na swoje problemy natury zdrowotnej oraz komunikacyjnej z przydzielonym mu obrońcą z urzędu, który w ocenie skarżącego zaniedbał dopełnienia swoich obowiązków. Skazany podniósł, że leczy się – również farmakologicznie – w

Poradni Zdrowia Psychicznego i obecnie przebywa na zwolnieniu lekarskim, a obrońca był informowany o tym stanie rzeczy przez jego ojca – J. P..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego jest niezasadne.

Przepis art. 126 § 1 k.p.k. umożliwia stronie ubieganie się o przywrócenie utraconego terminu zawitego, nakładając na nią obowiązek zgłoszenia wniosku w terminie 7 dni od daty ustania przeszkody, jednoczesnego dopełnienia czynności, która miała być w terminie wykonana, a także wykazania, jakie niezależne od strony przyczyny stanęły na drodze realizacji przysługującego jej uprawnienia. Z możliwości przywrócenia terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem chciał skorzystać M. P., żądanie to nie spotkało się jednak z akceptacją Sądu Okręgowego w G..

Jak słusznie zauważono w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, skazany został poinformowany o zaplanowanym terminie rozprawy apelacyjnej, co potwierdził składając osobiście podpis na potwierdzeniu otrzymania stosownej korespondencji (t. IV k. 603). O tym terminie został również poinformowany jego obrońca z urzędu, co pozwalało na ewentualne ustalenie chociażby telefoniczne pomiędzy wyżej wymienionymi biegami sprawy. Z informacji udzielonej na rozprawie przez substytutę obrońcy z urzędu wynikało, że oskarżony nie stawia się na ten termin rozprawy z uwagi na problemy zdrowotne związane z otrzymanym szczepieniem, o czym osobiście powiadomił adw. A. B.. Obrońca nie dysponował przy tym żadnym dokumentem, który uprawdopodobniałby twierdzenia M. P. co do niemożliwości stawienia się w Sądzie. Co więcej, jak wynika z treści pisma obrońcy z dnia 21 września 2021 r., złożonego w odpowiedzi na zapytanie Sądu Okręgowego w G. (t. IV, k. 619), adw. A. B. nie został zobowiązany przez M. P. w ustawowym terminie do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku, który zapadał na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 r. Jednocześnie w przedmiotowym piśmie obrońca trafnie zauważył, że po ogłoszeniu wyroku przez Sąd drugiej instancji postępowanie zostało prawomocnie zakończone i zgodnie z art. 84 § 2 zd. 1 k.p.k. nie był już zobligowany do dokonywania dalszych czynności procesowych, a nawet do udzielenia porad prawnych w tym zakresie.

W podlegającym obecnie rozpoznaniu zażaleniu skazany również nie przedstawił jakiejkolwiek dokumentacji, która potwierdzałaby jego twierdzenia o zaniechaniach ze strony obrońcy, jak i nie uprawdopodobnił swojej sytuacji zdrowotnej, co pozwoliłyby potwierdzić, że rzeczywiście w okresie przewidzianym do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku napotkał na „wyjątkowe” przeszkody uniemożliwiające mu skorzystanie z uprawnienia do złożenia tego wniosku w ustawowym terminie (zaświadczenia lekarskie, dokumentacja medyczna).

W ocenie Sądu Najwyższego nie sposób przyjąć, że wskazane w treści zażalenia okoliczności uzasadniają zmianę decyzji sądu Okręgowego w G. z dnia września 2021 r., tym bardziej, że w piśmie o przywrócenie terminu z dnia 1 września 2021 r. M. P. wskazał jedynie na powody leżące po stronie obrońcy z urzędu, nie powoływał się natomiast na swój stan zdrowia, który utrudniać, a nawet uniemożliwiać miałyby mu dochowanie terminu zawitego. Skazany nie przedstawił też żadnych dowodów potwierdzających wysuwane obecnie tezy. Co więcej, z powołanego wyżej oświadczenia obrońcy – i to będącego przecież substytutem obrońcy z urzędu – złożonego na rozprawie apelacyjnej wynikało, że powodem niestawienia ówczesnego oskarżonego na wyznaczony termin były kłopoty zdrowotne związane z przyjętym szczepieniem, a nie problemy natury psychicznej, na co obecnie powołuje się skarżący, natomiast do kontaktu telefonicznego obrońcy doszło w tamtym czasie z samym M. P., nie zaś z jego ojcem, która to wersja jest obecnie forsowana przez autora zażalenia. Ten brak konsekwencji nie pozwala na przyjęcie twierdzeń skazanego za wiarygodne. Słusznie więc Sąd odwoławczy stwierdził, że niedochowanie terminy nie było wynikiem okoliczności, na które M. P. nie miał wpływu, lecz wynikało ze zwykłego braku staranności i dbanie przez skazanego o własne sprawy.

W tym stanie rzeczy brak podstaw, aby argumentację przedstawioną w zażaleniu uznać za zasadną.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.